

„Mám v kapse rukopis,“ řekl dr. Jakub Mortimer.

„Zpozoroval jsem ho, jakmile jste vstoupil do místnosti,“ řekl Holmes.

„Je to starý rukopis.“

„Začátek osmnáctého století, leč byl by to padělek.“

„Jak to můžete říci, pane?“

„Po celou dobu, co jste hovořil, jste mi umožňoval studovat část papíru, vyčnívajícího na dva prsty z vaší kapsy. Byl by věru špatným odborníkem, kdo by nemohl určit stáří listiny s přesností zhruba na desetiletí. Možná že jste četl mou monografii o této otázce. Kladu váš rukopis do roku 1730.“

„Přesné datum je sedmáct set dva a čtyřicet.“ Dr. Mortimer vytáhl papír z náprsní kapsy. „Tento rodinný dokument mi svého času svěřil sir Charles Baskerville, jehož náhlá a tragická smrt vyvolala před třemi měsíci v Devonském panství tolik rozruchu. Mohu směle říci, že jsem byl nejen jeho lékařem, ale i jeho osobním přítelem. Sir Charles byl muž bystrého rozumu, pane, člověk chytrý, znalý světa, a měl k blouznění a k obrazotvornosti tak daleko jako já sám. A přece bral tento dokument velmi vážně a jeho mysl byla připravena přesně na takový konec, jaký potom vzal.“

Holmes vztáhl po listině ruku a rozložil a uhladil ji na svém koleně.

„Vidíte, Watsone, že písař užíval střídavě dlouhého a krátkého s. Je to jeden z četných znaků, které mi umožnily určit datum.“

Díval jsem se přes jeho rameno na zažloutlý papír a na vybledlé písmo. V záhlaví bylo napsáno: „Zámek Baskerville“ a pod tím velkými načmáranými číslovkami: „1742“.